

melighed, og jeg vil saa haabe, at vi ikke denne Gang som saa tidt før skal blive skuffet med Hensyn til, hvad der virkelig opnaas af Resultater.

Jeg kan ikke undlade at gøre nogle Bemærkninger til nogle Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) angaaende den høje Jernbanetat og Bevægeligheden i samme. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret, naar han mente, at der bør gøres noget, for at der kan opnaas mere rimelige Forhold i Jernbaneledelsen, saa at nogle af de Mangler, man mærker, naar man har med Ledelsen at gøre, og som sikkert godt kunde blive afhjulpet, kan blive det. Jeg tror, at hvis ærede Medlemmer her i denne Sal vilde prøve paa ude i deres Valgkreds at lytte til den Stemning, der raader blandt Forretningsmænd — jeg tænker ikke særlig paa dem, der i Ny og Næ, maaske en Gang hvert Aar eller hvert andet Aar eller hvert halve Aar, faar med Jernbaneledelsen at gøre, men jeg tænker paa dem, der til daglig eksporterer og importerer Varer, og som til Tider paa Grund af Uheld, Forsømmelse, eller hvad det nu er, faar Anledning til at faa med den højere Ledelse at gøre —, vil de faa meget at vide om den Trang, der er til Stede til her at opnaa en Forandring. Der er saaledes sikkert mangfoldige Forretningsmænd ude i Landet, der maaske allerede for Aar tilbage har løbet Panden mod Muren saa mange Gange, at de har opgivet flere Henvendelser. Men hvis den Dag skulde komme, da selve Rigsdagen, den lovgivende Forsamling ogsaa opgiver Ævred overfor denne Etat, synes jeg, det ser ret haabløst ud for dem, der skal drive Forretning og derved er nødte til at have en hel Del med Jernbanevæsenet at gøre. De velsignede Regulativer og Reglementer, der findes, og som er i Stand til at dække alt omtrent, hvad der passerer, maa dog sikkert kunne ændres paa en saa fornuftig og rimelig Maade, at baade Handelsstanden og Jernbanevæsenet kan være tjente med det. Det har glædet mig at høre den højtærede Trafikminister atter og atter nævne, at Sagen skal ses paa en forretningsmæssig Maade. Hvis det maatte lykkes den højtærede Minister at bibringe Jernbaneledelsen den Synsmaade, at Forholdene skulde bedømmes forretningsmæssigt, og at Jernbanevæsenets Kunder skulde behandles nogenlunde paa rimelig forretningsmæssig Maade, er jeg vis paa, at der vil ske en kolossal Omvæltning i de Tilstande, vi lever under nu.

Jeg er tilbøjelig til at give det ærede Medlem fra Give Ret i, at hvis det skal lykkes at naa til en virkelig Reform paa dette Omraade, vil det være udmærket hensigtsmæssigt at nedsætte et permanent Udvalg, der har med de Sager at gøre. At det skulde være umuligt af den Grund enten at være Generaldirektør eller Trafikminister, som det ærede Medlem angav, man fra anden Side har ment, har jeg ondt ved at forstaa.

Jeg skal saa til Slutning gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister angaaende min Henstilling om en Revision af Strandingsloven. Den højtærede Minister syntes mig at være tilbøjelig til at mene, at man egentlig skulde være øvet i magiske Kunster for at kunne naa tilnærmelsesvis det Resultat, som jeg havde antydnet. Nej, jeg vil hverken have den højtærede Minister forført til at give sig af med Hekseri eller med Tryllekunster, for det ender som Regel med at være Øjenforblændelse, naar man faar det set rigtigt efter, jeg havde virkelig tænkt mig, at Sagen kunde ordnes paa Virkelighedens Grundlag. Jeg vil imidlertid indrømme, at hvis man sammenholder det, som jeg mente var Minimum, med det, som maaske snarere var Maksimum, de Tal, den højtærede Minister anvendte, kan det godt være, at man ikke kan naa et saadant Resultat. Jeg har aldrig tænkt mig, at man kunde forvandle 2 Kr. over hele Linien til 200 Kr. — det var jo et vældigt Resultat, saa store Evner tiltror jeg ikke mig selv —, men det ligger ogsaa i den Bemærkning, jeg gjorde til Indledning, idet jeg sagde, at jeg muligt kunde anvise en lille Indtægt. Det tror jeg endnu vil være muligt, og jeg skal forsøge at godtgøre det med Tal.

Jeg mente, at der var Forstrande, der enkelte Aar kun havde givet Statskassen en Indtægt paa mellem 1 og 2 Kr. Jeg har skaffet mig nogle Oplysninger fra nogle Strandlen, 17 i alt, og det viser sig, at jeg kunde være gaaet betydeligt længere ned. Et af de Strandlen, der har givet mindst, men dog er paa den positive Side, har et Aar givet Statskassen en Indtægt af 36 Øre, men der er Strandlen, der har givet Underskud, og jeg har forsøgt at udregne Forholdet i 22 Tilfælde. Jeg har faaet Opgørelser fra 17 Strandlen i de sidste 10 Aar, 1904—05 til 1913—14. Der findes 22 Tilfælde, hvor Staten har haft en aarlig Indtægt af under 10 Kr. eller slet intet Overskud eller endog Underskud. Det vil altsaa sige, at disse Strandlen har tæret paa de andre i samme Jurisdiktion.